

2022. január 30. Elvégezve – Mózes halála

(Az igehirdetés összefoglalása)

Lekció: 5Mózes 32,48-52 és 34

Ugyanezen a napon így beszélt Mózeshez az Úr: [49](#) Menj föl ide, az Abárím-hegységbe, a Nebó-hegyre, amely Móáb földjén, Jerikóval szemben van. Tekintsd meg Kánaán földjét, amelyet Izráel fiainak a birtokába adok! [50](#) Azután meghalsz azon a hegyen, amelyre fölmegy, és elődeid mellé kerülsz, ahogyan a testvéred, Áron is meghalt a Hór-hegyen, és elődei mellé került. [51](#) Mert Izráel fiaival együtt ti is hűtlenek voltatok hozzám a Kádés melletti Meribá vizénél, a Cin-pusztában, és nem mutattátok fel szentségemet Izráel fiai között. [52](#) Megláthatod ugyan közelről azt a földet, de nem mehetsz be arra a földre, amelyet Izráel fiainak adok.

[1](#) Ezután fölment Mózes a Móáb síkságáról a Nebó-hegyre, a Piszgá csúcsára, amely Jerikóval szemben van, és az Úr megmutatta neki az egész országot: Gileádot Dánig, [2](#) egész Naftálit, Efraim és Manassé földjét, meg Júda egész földjét a nyugati tengerig, [3](#) továbbá a Délvidéket, a Jordán környékét és a pálmák városának, Jerikónak a völgyét Cóarig. [4](#) Majd ezt mondta neki az Úr: Ezt a földet ígértem oda esküvel Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, amikor így szóltam: A te utódaidnak adom! Megmutattam neked, de nem mehetsz be oda. [5](#) Ott halt meg Mózes, az Úr szolgája, Móáb földjén, az Úr akarata szerint. [6](#) És eltemette őt a völgyben, Móáb földjén, Bét-Peórral szemben. Senki sem tudja még ma sem, hogy hol van a sírja. [7](#) Százhusz éves volt Mózes, amikor meghalt; látása még nem gyengült meg, és nem hagyta el az életerejét. [8](#) Izráel fiai harminc napig siratták Mózeszt a Móáb síkságán, amíg el nem telt Mózes siratásának és gyászolásának az ideje. [9](#) Józsué, Nún fia pedig megtelt bölcs lélekkel, mert Mózes reá helyezte a kezét. Izráel fiai hallgattak is rá, és úgy cselekedtek, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. [10](#) Nem is támadt többé Izráelben Mózeshez hasonló próféta, akivel szemtől szemben érintkezett volna az Úr. [11](#) Mert őt küldte el az Úr mindazoknak a jeleknek és csodáknak a véghezvitelére, amelyeket Egyiptom földjén tett a fáraóval, valamennyi udvari emberével és egész országával; [12](#) és mindazoknak az erős kézre valló, nagy és félelmetes tetteknek a véghezvitelére, amelyeket Mózes egész Izráel szeme láttára vitt véghez.

Alapige: 2Tim 4,7-8

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végül eltételezt nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró azon a napon; de nemcsak nekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”

Kedves Testvéreim!

Gyakran találkozunk ezzel az igével hívő emberek gyászjelentésén, hogy kifejezze életük lényegét. Sokszor hallottam olyan összefüggésben is említeni, amikor valaki valamiféle próbálkozásokkal szemben azt mondja: Én a hitemet megtartom, reformátusnak születtem, reformátusként is halok meg. Ez utóbbi azért messze áll attól, amiről Pál apostol ír, hiszen ő arról az életútról szól, amit az Úr Jézussal járt

végig. Számára a hit nem csupán egy vallás, hanem élő kapcsolat az Úrral. És Mózesrel, Isten szolgájával kapcsolatban ugyanezt mondhatjuk el. Mintha csak ismerte volna Pál vallomását, róla is igaz, hogy *a nemes harcot megharcolta, futását elvégezte, a hitet megtartotta*. Jó látni, hogy az ószövetségi korban is éltek Istennek olyan gyermekei, akiknek életére igaz ez a bizonyágtétel.

Mózes halálával lezárul a nevével jelzet 5 bibliai könyv, de lezárul egy nagy korszak is Isten népe életében. Méltó említeni azt, ami annyira jellemző Mózesre: „*Nem is támadt többé Izráelben Mózeshez hasonló próféta, akivel szemtől szemben érintkezett volna az Úr*”. Nem volt hozzá fogható, akiről az ige így tesz bizonyágot: „*Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb*” (4M 12,3). Azonban Mózes egyedisége nem csak ebben nyilvánult meg, hanem abban a szoros kapcsolatban, amiben élt az Úrral. Ha prófétának nevezi őt az Írás, akkor ez is rendben van, végül is teljesen Isten rendelkezésére adta az egész életét, prófétai szolgálatot végzett, amikor az Úr szavát tolmácsolta a népnek vagy közbenjárt érte Istennél. Eközben Mózes tudta, hogy ő csupán szolga, eszköz az Úr kezében.

Nemcsak az élete, de a halála is egyedülálló volt, hiszen úgy kellett elmennie, hogy a legnagyobb vágya nem teljesült, 40 év vándorlás után nem léphet be az ígéret földjére. De példaértékű a számunkra, ahogyan Istennek ezt a döntését el tudja fogadni, megbékélt szívvel, keserűség nélkül. Mondhatni, egyetlen vétke miatt, amikor indulatos volt – és nem csoda, ha a mindig zúgolódó nép kihozta a sodrából – és nem Istennek adta a dicsőséget, amikor vizet fakasztott nekik a sziklából. Isten már akkor megmondta, hogy ezért sem ő, sem Áron nem mehet be az ígéret földjére.

Kedves Testvéreim, nagyon könnyű kijelenteni – de ez szinte istenkáromlás – hogy „*azért ez nem volt igazságos Istentől, túl szigorú meg kegyetlen, egyetlen vétke miatt, nem érdemelte meg...*” stb., ez azonban nagyon emberi és balga gondolkozás. Mózes el tudta Isten döntését fogadni, nem fellebbezett. Rajta mutatta meg az Úr a népének, hogy féljék Őt, mert lám csak, még hűségesebb szolgálója sem kivétel. Ő nem személyválogató.

Mózes kész vonakodás és keserűség nélkül tudomásul venni Isten döntését. Sérelem nélkül, hittel és szívében békességgel. Illettek rá Pál apostol szavai: „*Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam*”. Ott, fenn a hegyen minden másképp látszik, mint a mi földi perspektívánkban. Ez a hit segíti őt abban, hogy elfogadja Isten végzését, ahogyan elfogadta a kegyelmét is. Hiszen százhusz évesen ereje teljében lenni igazán nagy ajándék, valami hallatlan dolog.

Ő tudja, hogy az Úr nem fordult el és kegyelmét sem vonta meg tőle, sőt! Két fontos dologgal megajándékozta. Az **egyik**: Megadta neki, hogy láthatta utódját, sőt, bevezethette Józsuét a szolgálatba, átadhatta neki a stafétabotot, irigység nélkül. De sokaknak ez nem adatik meg! Mózes azonban tisztában van vele, hogy elvégezte a küldetését, futását, szóval, az ő további ittléte ennek alapján tárgyaltalan, mert céltalan, szükségtelen, hiszen feladatát betöltötte. Megérett az idő az elmenetelre. Elmehet, **az eszköz örömeivel**:

*Fogy már az út, s ha majd végéhez értem,
pihenjek el az eszköz örömeivel,
ahogy a lant, amely elhallgat egyszer,
ahogy a toll, melyet letesz a MESTER. (Füle Lajos)*

Kedves Testvéreim, gondoljuk csak meg, hány ember készül így az életből való távozásra? Mennyivel inkább van ez fordítva: ahogyan fogy az időnk, egyre rozogabbak vagyunk, de egyre több dolgot szeretnénk még megvalósítani. Bizony az Istennel való egészséges kapcsolat nélkül nem is lehet békességet találni, keserűség nélkül készülni rá és elfogadni az Ő döntését! Mózes tehát példa ebben a számunkra.

A **másik** ajándék, amiben Mózes részesült: Ugyan az ígélet földjének a küszöbénél kell maradnia, de megtekintheti, a saját szemével láthatja azt a tejjel és mézzel folyó földet. Betelhet a szeme a látvánnyal, megtelhet a szíve hálával, ujjongással. Mert igaz az Úr, ígéreteit megtartja. Egészen megható, hogy Mózes ezzel be is éri. Miért? Mert „*A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés*” (Zsid 13,1). Ami azt jelenti, hogy amit hitben elfogadok, az a számomra valóság. Mózesnek elég látni – mert azzal, hogy eléje tárul a megígért, de még sosem látott föld, bizonyosságot kap arról, hogy Isten igaz és hűséges. Az utolsó, amit földi tekintete látott, egy csodálatos ígélet megvalósulása.

Jelenleg a Nébó hegyen, a Piszga csúcson többek között múzeum és egy emlékkő is áll, erre az eseményre emlékeztetve. A mai turista, ha onnan körültekint (700-800 magasságban, de még alatta -400 m a tengerszint), láthatja, amit Mózes látott, sejtethi az ő örömét és ujjongását. Azt a mély alázatot és békességet, amellyel a szívében meghalt. Mert hitben minden az övé volt már.

A Piszga az a csúcs, ahova felment Mózes, de már nem kellett lejönnie. Ottmaradt – meghalni. Ottmaradt, mondhatjuk: **az Isten ölelésében**. Így halni jó halál. Hogyan halt meg? Hol van eltemetve? Az Írás nem beszél róla. „*És eltemette őt a völgyben*” – értjük alatta, hogy az Úr. Nem volt pompás temetése, nem szóltak emberi méltatások – ennek is van egy fontos üzenete. Mégpedig, hogy Isten nem híve a halottkultusznak, nem kívánja jelentős emberek emlékének ilyen fajta ápolását. Nyilván idővel Mózes sírja is zarándokhellyé vált volna, ahol már az eszközt magasztalják és nem azt, akinek a kezében eszköz volt.

Kedves Testvéreim, hát nem jó így elmenni, betelve az étellel (ami nem azt jelenti, hogy elegendem van, torkig vagyok vele, hanem hogy mindent megkaptam), hogy tudom, kinek hittem? Ahhoz azonban, hogy így tudjunk élni és egyszer távozni, egy másik csúcsot jó ismerni: a Golgotát, és Aki ott ölel át. Azt a helyet, ahonnan a keresztről belátni az egész világot, amelyet az Úr Jézus Krisztus úgy szeretett, hogy önmagát adta érte. Vele élő szeretetkapcsolatban, szoros közösségben élni, maradni. Általa lehet abba a végső nyugalomba belépni, ami még vár Isten népére (Zsid 4,9), hiszen az Úrral való közösség kiteljesedésének a helye ott van Nála, ahol majd „*üdvösséggé lesz reményed, égi látássá hited*” (426,4). **Amen**